

Arrest

nr. 186 813 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2017 wordt verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

(..)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene werd op 07.05.2017 door de politie van Antwerpen een pv opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten (AN.43.LB.056372/2017).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 19.10.2010, op 18.05.2011, op 29.09.2014 en op 20.10.2016.

Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene huwde op 25.09.2004 met een Belgische vrouw en op die basis diende hij op 13.10.2004 een aanvraag vestiging in overeenstemming met het toenmalige artikel 40 van de Vreemdelingenwet indiende. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij verkreeg op 14.03.2005 een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 18.10.2007 werd vervangen door een C-kaart. Betrokkenes huwelijk werd echter op 01.04.2010 vernietigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen en dit als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd aldus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft aldus de procedure voor gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie bleek duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd zijn recht op vestiging ingetrokken op 11.10.2010 met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend op 19.10.2010. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24.02.2011 verworpen door de RVV.

Betrokkene diende nadien 3 maal een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De eerste twee aanvragen werden onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van de nodige stukken en de derde aanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissingen werden allemaal aan betrokkene betekend en op 18.05.2011 en 29.09.2014 ontving betrokkene daarbij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de

toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 04.11.2015 eveneens een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26.09.2016. Deze beslissing werd op 20.10.2016 aan betrokkene betekend met opnieuw ene bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

De beroepen die betrokkene bij de RVV indiende tegen de beslissingen van 02.03.2016 en 26.09.2016 hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier sedert 2004 zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene en zijn gezin werden door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkenes echtgenote en twee meerderjarige dochters verblijven eveneens illegaal op het grondgebied en dienen dan ook eveneens terug te keren naar Turkije. Zij kunnen zich ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene terug te keren Turkije. Het feit dat zijn jongste dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van deze dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Sinds het intrekken van het verblijf van betrokkene vindt deze verplichte scholing van het kind plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk illegaal verblijf. Betrokkenes derde dochter G. (...) is ondertussen legaal op het grondgebied. Zij is echter meerderjarig en is in België gehuwd en heeft ondertussen haar eigen leven.

Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 19.10.2010, op 18.05.2011, op 29.09.2014 en op 20.10.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Verdurme M., Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

*de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas
de betrokkene, K., M. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 08.05.2017.”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 8 mei 2017 van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering uit het Rijk. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel betoogt verzoeker als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 41 HANDVEST GRONDRECHTEN EU*
- *SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN VEROEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDEREKTHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*

A. HET (ONBETWISTE) PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De heer (..) is een 55-jarige man, geboren in Celik (Turkije) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

Hij behoort tot een gezin met drie kinderen. De heer (..) is gehuwd met mevrouw (..). Samen hebben zij drie dochters; (..) (° 10.02.1991), (..) (° 13.12.1992) en (..) (° 08.01.1999). Eén van de dochters van verzoeker is tevens moeder geworden van (..) (° 25.05.2016).

De heer (..), verzoeker, heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals blijkt uit het administratief dossier, is de heer (..) onafgebroken in het Rijk aanwezig sinds 2004. Ter staving verwijst verzoeker naar de elementen zoals gekend in het administratief dossier.

De heer (..) huwde met een Belgische vrouw, mevrouw Anny Slangen (73-03.31 276-77). Op basis van dit huwelijk verkreeg verzoeker reeds eerder een legaal verblijf. Het huwelijk tussen beide echtgenoten liep echter op de klippen. Het koppel scheidde op 24 augustus 2007. Dit had tot gevolg dat verzoeker zonder verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied verbleef.

De heer (..) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw (..). Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Het gezin heeft geen officiële woonplaats, hetgeen een rechtstreeks gevolg is van hun gebrek aan verblijfsdocumenten. Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie Sanbas (bevriende landgenoten) te 2600 Antwerpen, Walemstraat 26.

Het gezin dat hen opvangt bestaat uit de heer Saribas Özgür, zijn echtgenote Saribas Meliha en hun drie minderjarige kinderen. Verzoeker en zijn gezin verblijven hier gratis. Het pand is eigendom van de familie Saribas sinds 4 december 2001.

Door de hulp van de familie Saribas, is de familie (..) in staat in hun levensonderhoud te voorzien. De heer Saribas Özgür is sinds 1 november 2010 voltijds tewerkgesteld in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen. Mevrouw Saribas Meliha werkt sinds 1 september 2014 deeltijds bij ISS NV.

Mevrouw (..), één van de drie kinderen van verzoeker, heeft ondertussen het pand verlaten sinds het einde van februari 2015 nadat zij in het huwelijk is getreden met een man die een legaal verblijf heeft. Zij verkreeg aldus een legaal verblijf (F-kaart).

De jongste dochter, (..), volgt ondertussen op regelmatige basis de lessen in het middelbaar onderwijs te 2018 Antwerpen, Lamorinièrestraat 77. Zij volgt daar de opleiding Logistiek assistent in zorginstellingen en ziekenhuizen.

Zij is ingeschreven in de school sinds 1 september 2008 en volgt hier sindsdien op regelmatige basis de lessen.

De oudste dochter, (..), liep tevens school in België sinds 2008. Zij is thans afgestudeerd en werkbereid. Zij is tevens moeder geworden van (..) (° 25.05.2016).

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM —door de gemachtigde erkend. aangezien een beangenaafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd.

Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweeging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleerte beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel. Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37: Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulic v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (decr). no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulic v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België, de relatie met zijn partner en de relatie met de dochter van zijn partner.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger-belang van het— kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. ER WERD GEEN AFWEIGING UITGEVOERD VOORAFGAANDELIJK HET NEMEN VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

3. Verzoeker stelt vast dat enkel onder de beslissing tot terugleiding naar de grens een belangenafweging is gebeurd, niet onder de verwijderingscomponent.

Inzake de beslissing tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, wordt enkel overwogen dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder geldig visum en dat er een proces-verbaal werd opgesteld door de politiezone van Antwerpen.

Wanneer de gemachtigde besloot tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, kan niet worden vastgesteld dat deze werd voorafgegaan door een verplichte belangenafweging.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (zijde het bevel om het grondgebied te verlaten) de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hogerbelang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit is, zo blijkt uit de bestreden beslissing, niet gebeurd.

IVinstens ontbreekt hiertoe de uitdrukkelijke motivering zoals vereist door artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. Enkel bij de-beslissing t t terugleiding naar de grens-werd een belangenafweging gemaakt en werd kennelijk rekening gehouaen (met enkele) elementen zoals vereist onder artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Beide beslissingen zijn van elkaar te onderscheiden. Ze zijn gestoeld op een andere rechtsgrond en vormen afzonderlijke beslissingen. Een opdeling van beide beslissingen wordt dan ook gemaakt door de gemachtigde in de bijlage 13septies.

Hierom dr ngt een schending zich op van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. ONDERGESCHIKT: DE BELANGENAFWEGING ONDER DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR-DE GRENS VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/13 VREEMPELINGENWET / SCHENDING HOORRECHT

5. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole u t op de bestreden beslissing.

UW Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien d t het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

6. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij bij de terugleiding naar de grens, werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie van de nog studerende dochter van de heer (..), mevrouw (..). Zij heeft geen inkomen en wordt ondersteund door haar gezin voor haar studies.

Zij volgt jarenlang school aan de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs te Antwerpen (zie stuk 3), terwijl de gemachtigde slechts stelt dat zij hier "school" loopt (zonder enig concreet element). Mevrouw (..) volmaakt de opleiding Logistiek Assistent in Ziekenhuizen en zorginstellingen bij de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs en loopt hiervan stage (zie stuk 4 - hetgeen zij niet kan in Turkije, laat staan deze Nederlandse opleiding afmaken in het buitengewoon onderwijs). De tijd en de specifieke opleiding van mevrouw (..) zijn relevante gegevens waarmee duidelijk onvoldoende rekening werd gehouden en waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat zij buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4), hetgeen mevrouw (..) niet kan verderzetten in Turkije.

Door de gemachtigde is op 9 mei 2017 (de dag na het nemen van de bestreden beslissing) erkend dat dit een relevant gegevens zijn - mevrouw (..) werd opgepakt op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken aan hun woonst, maar opnieuw in vrijheid gesteld. Zij mag haar opleiding afmaken. In de beslissing van 9 mei 2017 van mevrouw (..) wordt vermeld: "Betrokkenes zus Kader verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naarschool en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken", maar haar volledig gezin (omkadering) wordt echter gedwongen verwijderd van het grondgebied waardoor zij niet in staat wordt gesteld haar school af te maken. Beide zaken zijn fundamenteel tegenstrijdig met elkaar.

De gemachtigde schendt hiermee tevens het hoorrecht, doordat minstens blijkt dat verzoeker niet op een nuttige wijze werd gehoord waarbij hij bovenvermelde feitelijke gegevens - dat mevrouw (..) buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4) - concreet kon toelichten aan de gemachtigde. Uit de eigen gedragingen van de gemachtigde blijkt dat deze gegevens weldegelijk relevant zijn.

Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Het niet nuttig horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere

afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87—Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237j-punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

7, In de belangenafweging wordt geen belang geacht aan de zeer lange duurtijd dat verzoeker momenteel in België verblijft én zijn zeer langdurige afwezigheid uit Turkije doordat verzoeker "zelfverantwoordelijk is voor deze situatie".

Verzoeker verblijft ondertussen sinds 2004 in België. Verzoeker heeft zijn band met zijn land van herkomst stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid. Hij is van Turkije vervreemd geraakt. Een verwijdering van het grondgebied zou verzoeker voor grote moeilijkheden zetten om te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België te kunnen behouden. De zeer lange duurtijd dewelke verzoeker afwezig is gebleven van Turkije maakt dit minstens aannemelijk.

De gemachtigde moet hiermee rekening houden en deze elementen zorgvuldig afwegen, ook al zou verzoeker zelf hiervoor de verantwoordelijkheid dragen. Deze feitelijke elementen kunnen niet weggezet worden met de stelling dat verzoeker hiervoor zelf verantwoordelijk is en dit daarom niet van tel is. Deze feitelijke elementen zijn ni. van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

In de toepasselijke regelgeving is niet voorzien in een uitzondering wanneer verzoeker "zelf verantwoordelijk" zou zijn voor deze situatie.

De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemachtigde beperkt zich nu tot de opsomming van de verblijfsprocedures van verzoeker en de stelling dat hij zelfverantwoordelijk is voor zijn verblijf in België. Dit is onvoldoende in het licht van de vereisten van artikel 8 EVRM/ artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het Fecht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Ook deze feitelijke elementen zijn nochtans van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd.

De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet.

8. Eén van de dochters van verzoeker, mevrouw (...), heeft een legaal verblijf (F-kaart). Totdat zij in het huwelijk is getreden, verbleef zij bij haar gezin te 2600 Antwerpen, Walemstraat 26. Dit is temeer een belangrijk feitelijk element.

Door de gemachtigde wordt dit evenwel weggezet met de stelling dat zij meerderjarig is en dat zij "haar eigen leven" heeft. IVfeer wordt niet overwogen. De gemachtigde moet echter op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. Het jarenlange verblijf van mevrouw (...) bij haar gezin en hun familiale banden zijn relevante gegevens waarmee de gemachtigde diende rekening te houden.

9. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gewezen op een "pv opgesteld wegens opzettelijke salen en verwondingen ten (AN.43.LB.056372/2017)" van 7 mei 2017, waaruit de gemachtigde een gevaar voor de openbare orde afleidt. Bovendien wordt er door de gemachtigde gewezen op een "schijnhuwelijk" dat door verzoeker werd aangegaan.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol zouden spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Uner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargeiang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;

- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde volstaat dus niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

De gemachtigde voldoet hier niet aan, gelet op o.a. volgende vaststellingen:

- de dard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken worden onvoldoende overwogen — voor de veronderstelde slagen en verwondingen wordt zelfs geen enkel concreet element aangehaald;
 - de tijdsduur van het verblijf in het gastland - wordt foutief weggezet als de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker;
 - de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien - wordt nergens overwogen;
 - de nationaliteit van de betrokkenen - wordt slechts uiterst summier vermeld in de bestreden beslissing;
 - de gezinssituatie van de verzoekende partij — wordt onvoldoende overwogen (zie hierboven);
 - de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen - wordt, ondanks de zeer langdurige afwezigheid van verzoeker uit Turkije — onvoldoende betrokken in het oordeel van de gemachtigde (zie hierboven);
 - het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen — in het bijzonder het belang van mevrouw (...) en (...)'s/vordt onvoldoende overwogen (zie hierboven);
 - de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd - wordt onvoldoende overwogen door de gemachtigde, ondanks de zeer langdurige aanwezigheid in België, het legaal verblijf van één dochter van verzoeker (Gulsah) en de situatie van de andere kinderen (zie hierboven).
9. Verzoeker kan bovendien niet op korte termijn terugkeren, omdat hij tegelijkertijd een inreisverbod kreeg opgelegd met de duurtijd van vier jaar. Deze beslissing wordt nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd. Verzoeker kan hierdoor zijn dochters (Gulsah en Kader) die in België verblijven noch zijn sociaal netwerk in België opzoeken gedurende deze periode nadat hij wordt verwijderd van het grondgebied. Het inreisverbod moet door de gemachtigde mede in overweging worden genomen bij het bepalen of het gaat om een gerechtvaardigde innenging dan wel een schending van het beschermde privé- en gezinsleven van verzoeker. Ook hierom is de gemaakte afweging van de gemachtigde onzorgvuldig.
10. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals artikel 41 Handvest en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het unierecht. Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen. Tôt slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tôt de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in

rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoeker in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker kent deze motieven ook, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.5. Verzoeker betoogt in essentie dat hij een gezinsleven heeft in België alsook dat hij een intense binding met België heeft opgebouwd gelet op zijn jarenlange verblijf. Verder betoogt hij in België illegaal te verblijven bij een bevriend gezin alsook dat één van zijn kinderen sinds 2015 verblijfsrecht heeft ingevolge huwelijk en een ander kind lessen volgt in het middelbaar onderwijs. De oudste dochter is afgestudeerd en moeder van een kind van nog geen jaar oud. Verzoeker betoogt dat met deze elementen rekening had moeten gehouden worden. Hij meent evenwel dat onder de verwijderingscomponent geen belangenafweging werd gedaan nu dergelijke belangenafweging enkel onder de terugleidingscomponent voorkomt. Ondergeschikt meent hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met de situatie van de nog studerende dochter die geen inkomen heeft en ondersteund wordt door zijn gezin voor haar studies. Zij volgt ook buitengewoon onderwijs waarbij zij stage loopt. Noch met de duurtijd van de opleiding noch met de specifieke opleiding werd rekening gehouden. De verwerende partij laat haar toe haar opleiding af te maken maar verzoeker meent dat omwille van het feit dat haar gezin (omkadering) wordt weggenomen zij *de facto* in de onmogelijkheid wordt gesteld haar opleiding af te maken. Verzoeker meent dat ook het hoorrecht ter zake werd geschonden.

Verzoeker betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf en lange afwezigheid uit Turkije omdat hijzelf verantwoordelijk zou zijn voor zijn situatie. Verzoeker meent echter dat hij vervreemd is van Turkije en dat hij daardoor in grote moeilijkheden zal komen om aldaar te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België te kunnen behouden.

Verder wijst verzoeker erop dat een van zijn dochters verblijfsrecht heeft in België en dat deze tot aan haar huwelijk bij het gezin verbleef.

Verzoeker voert voorts nog een gans betoog over openbare orde en nationale veiligheid. Tenslotte stelt hij dat hij niet op korte termijn kan terugkeren naar België gelet op het opgelegde inreisverbod zodat hij zijn dochters in België niet kan bezoeken. Hiermee wordt geen rekening gehouden.

2.3.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven moet allereerst worden gesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privé-, gezins- en familieleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit ("*fait accompli*") er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het

EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot “gevestigde vreemdelingen” is dan ook niet dienstig.

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privé- en gezinsleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezinsleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezinsleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezinsleven of privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing erop gewezen dat verzoeker reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat hij ook geïnformeerd werd over de betekenis van dergelijke beslissingen en over de mogelijkheid van ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wijst verwerende partij erop dat verzoeker verblijfsrecht had bekomen ingevolge een huwelijk dat later vernietigd werd omdat het een schijnhuwelijk bleek en aldus strijdig met de openbare orde. Het frauduleus opzet van verzoeker blijkt ook uit het vonnis van de rechtbank. Bijgevolg werd zijn verblijfsrecht ingetrokken op 11 oktober 2010 en kreeg hij het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 24.02.2011. Ook de medische regularisatieaanvragen werden afgewezen waaruit gebleken is dat de medische toestand van verzoeker een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert en er thans geen gegevens voorliggen die een ander oordeel toelaten. Verder werd ook de humanitaire regularisatieaanvraag op 26 september 2016 onontvankelijk verklaard. De verwerende partij oordeelt verder dat de beroepen die verzoeker tegen deze beslissingen hangende heeft geen schorsende werking hebben en hij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Verweerder benadrukt dat de verzoeker de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zodat zijn bewering dat hij alhier sinds 2004 verblijft niet kan aanvaard worden nu hij zelf verantwoordelijk is voor zijn situatie. De verwerende partij herhaalt nogmaals dat verzoeker en zijn gezin diverse malen geïnformeerd werden over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekers echtgenote en twee meerderjarige dochters eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en zij derhalve ook dienen terug te keren naar Turkije. Zij kunnen dus samen met verzoeker vertrekken. Het feit dat de jongste dochter in België naar school gaat vormt daartoe geen hinderpaal nu niet blijkt dat het onderwijs dat de jongste dochter volgt niet te verkrijgen is in het herkomstland. Bovendien vindt deze scholing plaats in illegaal verblijf zodat het de ouders zelf zijn die de belangen van het kind geschaad hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf. Wat betreft de derde dochter blijkt dat deze ondertussen legaal verblijf heeft maar dat zij meerderjarig is en ondertussen haar eigen leven heeft. De verwerende partij besluit dat “een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM”

Gezien voorgaande vaststelling kan verzoeker *prima facie* niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen belangenafweging heeft doorgevoerd alvorens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het loutere feit dat verweerder zijn belangenafweging heeft toegelicht onder de hoofding “terugleiding naar de grens” doet hieraan geen afbreuk. Een beslissing tot terugleiding naar de grens kan, in het raam van de huidige Vreemdelingenwet, trouwens niet afzonderlijk bestaan en vormt een *accessorium* van een bevel om het

grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden samen genomen en de belangenafweging gebeurde dus hoe dan ook voorafgaand aan het nemen van deze beslissingen.

2.3.2.7. Verzoekers stelling dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met zijn langdurig verblijf in het Rijk mist zonder meer feitelijke grondslag. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, namelijk uitvoerig uiteengezet dat verzoeker sedert 2004 in het Rijk verblijft en halsstarrig weigerde gevolg te geven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker reeds lang in België is, waarbij hij verblijf trachtte te bekomen op frauduleuze gronden, impliceert ook niet dat dient te worden aangenomen dat zijn banden met zijn land van oorsprong, waar hij werd geboren en opgroeide niet duurzaam meer zouden zijn en dat bepaalde sociale banden die hij in België zou hebben zwaarder zouden zijn dan deze die hij heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker toont dit met zijn betoog ook geenszins aan. Het EHRM oordeelde ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat *in casu* dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. Niets belet verzoeker daarnaast om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met de vrienden of kennissen die hij zou hebben in België noch dat deze hem zouden komen bezoeken in het herkomstland.

2.3.2.8. Wat betreft het gezinsleven kan verzoeker niet dienstig betwisten dat zowel zijn echtgenote als twee van zijn kinderen eveneens illegaal op het grondgebied verblijven. Allen hebben een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Ook zijn echtgenote en dochter K.C. (met kind) kunnen samen terugkeren met verzoeker naar Turkije. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing een scheiding inhoudt van verzoeker met zijn echtgenote en dochter K.C. (met kind).

Wat betreft de dochter (ook meerderjarig) die schoolloopt blijkt dat verweerder haar de mogelijkheid heeft gelaten om haar schooljaar in België af te maken maar dat zij daarna moet terugkeren naar het herkomstland. In dat opzicht kan de verwerende partij dan ook gevolgd worden dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker met zijn schoollopende dochter nu het einde van het schooljaar over anderhalve maand is en dergelijke korte periode bezwaarlijk als disproportioneel kan gezien worden, zelfs indien men een periode van herexamens zou moeten meerekenen. Waar verzoeker meent dat zijn dochter het einde van het schooljaar niet zal kunnen afmaken omdat zij haar omkadering zal moeten missen, wijst de Raad erop dat verzoeker in het verzoekschrift zelf erkent dat zij inwonen bij een bevriend koppel zodat minstens deze omkadering niet wegvalt door de terugkeer van verzoeker, zijn echtgenote en dochter naar het herkomstland en dat bovendien de derde dochter van verzoeker legaal in België verblijft zodat kan aangenomen worden dat zij haar zus voor de korte periode die nog rest ook kan omkaderen. Het gegeven dat deze zus thans een zelfstandig leven leidt is hiermee hoegenaamd niet in contradictie zoals de verzoeker ter terechtzitting tracht voor te houden. Voorts belet niks verzoeker om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met zijn studerende dochter en haar langs die weg eveneens te steunen. De Raad benadrukt in dat opzicht nogmaals de korte periode die rest tot het einde van het schooljaar waarna de dochter eveneens moet terugkeren naar Turkije zodat het om een uiterst korte en tijdelijke scheiding gaat.

In de mate dat dit voorts enige relevantie heeft nu niet blijkt dat na de beëindiging van het thans lopende schooljaar de dochter de gevolgde opleiding niet beëindigd heeft wijst de Raad er daarnaast op dat niet is aangetoond dat zij in het herkomstland niet terecht kan voor haar studies. Immers wijst de verwerende partij er terecht op dat *“de scholing van deze dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Verzoeker stelt wel dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn dochter naar het buitengewoon onderwijs gaat, maar zij toont daarmee op geen enkele concrete wijze aan dat in Turkije dergelijk onderwijs niet voorhanden is.

Wat betreft de derde dochter van verzoeker heeft verweerder er terecht op gewezen dat zij sinds haar huwelijk een zelfstandig leven leidt. De Raad wijst er in dat opzicht op dat dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten

zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat zijn band met zijn derde dochter verder reikt dan een normale affectieve relatie. Het gegeven dat zijn dochter voor haar huwelijk in 2015 bij verzoeker verbleef doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Niets belet verzoeker daarnaast om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met deze dochter noch dat zij hem op regelmatige basis in het herkomstland bezoekt. Het gegeven dat verzoeker onder inreisverbod staat belet voorgaande geenszins.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

2.3.2.9. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten identiek is aan deze in die is voorzien in artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van deze bepaling van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

2.3.2.10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft voorts meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker in zijn betoog verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker verwijst naar het schoollopen zijn een van zijn dochters, maar zoals uit voorgaande bespreking is gebleken heeft verwerende partij met dit gegeven rekening gehouden zodat verzoeker niet aantoonde dat hij elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

2.3.2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verzoeker is evenwel geen kind en er blijkt ook niet dat hij nog een minderjarig kind heeft. Er blijkt evenmin dat verzoeker enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien en bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel werd reeds vastgesteld dat verzoekers gezins- en familieleven door verweerder voldoende in aanmerking werd genomen. Er kan derhalve *prima facie* niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.3.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. De kritiek die verzoeker nog laat gelden met betrekking tot het motief inzake de slagen en verwondingen is gericht tegen een overtuigende motivering. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve *prima facie* niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker *prima facie* ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* kan worden vastgesteld.

2.3.2.13. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.14. In een tweede middel betoogt verzoeker als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

Conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient de gemachtigde rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Door verzoeker werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Er werd een advies uitgebracht door de arts-adviseur op 29 februari 2016. De aanvraag werd hierop door de bevoegde overheid ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 2 maart 2016.

Door de verzoekende partij werd op 2 mei 2016 een verzoekschrift töt schorsing en nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 2 maart 2016. Deze procedure is nog hangende.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing echter gesteld als volgt:

"Ifit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM"

Door verzoeker werd evenwel, gelijktijdig met huidig verzoekschrift een vordering ingesteld töt het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij wordt verzocht om het hangende beroep zo spoedig mogelijk te behandelen. In het tegengestelde geval zal, door het uitvoeren van de bestreden beslissing, dit hangende beroep doelloos worden.

Bij een eventuele schorsing van de beslissing van 2 maart 2016, kan de gemachtigde niet meer staande houden dat het "diepgaand onderzoek" op een correcte wijze werd uitgevoerd. Minstens kan niet worden aangenomen dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate behandelingen in Turkije werd aangetoond.

Het weze herhaald dat de heer (...) gekend is met diabetes mellitustype 2 sinds 2009. De heer Mustafa (...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links). De noodzakelijke medische zorgen zijn niet beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst (Turkije), zoals uiteengezet in de procedure gericht tegen de beslissing van 2 maart 2016."

2.3.2.15. Verzoeker beroept zich andermaal op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en verwijst naar het beroep dat hij heeft ingediend tegen de afwijzing van zijn medische regularisatieaanvraag. De Raad stelt evenwel vast dat bij arrest nr. 186 812 van 15 mei 2017 de vordering tot schorsing verworpen werd waarbij de Raad oordeelde dat de verwerende partij op goede gronden geoordeeld heeft dat verzoeker voor de behandeling van zijn aandoening in Turkije terecht kan. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte oordeelde dat de medische toestand van verzoeker een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert en er thans geen gegevens voorliggen die een ander oordeel toelaten. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Voorts dient de Raad erop te wijzen dat wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from*

serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont verzoeker dergelijke uitzonderlijke situatie *prima facie* evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen dat zijn medische aandoening in Turkije kan behandeld worden en dat verzoeker toegang heeft tot deze behandeling.

2.3.2.16. Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER